

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige tak for forhandlingen om dette forslag, som bliver en slags rosin i pølseenden på denne lange eftermiddag, hvor vi har haft ikke mindre end 6 SF-forslag til debat. Det er da også det forslag, synes jeg, der har fået den blideste behandling, og jeg er hr. Poulsgaard megen tak skyldig her på det sidste, for hr. Poulsgaard siger, at kan vi på nogen måde bevise, at der mangler arbejdskraft på nogle af disse områder, vil fremskridtspartiet medvirke til at se nærmere på den sag. Det kan blive ganske spændende, for det vil vi givetvis kunne, hr. Poulsgaard. Det er derfor, vi fremsætter forslaget så konkret, som det er, for vi ved helt sikkert, der mangler sygeplejersker, og det kan vi vise ved tørre tal. Det kan blive lidt vanskeligere f.eks. på fysioterapeut- og ergoterapeutområdet. Hr. Tørnæs var inde på, at der er nogle arbejdsløse, og det er der jo af flere årsager. Der er det, fordi man foretager nedskæringer rundt omkring i øjeblikket, fordi man har sat arbejdsmiljøarbejdet i stå, man har puttet bekendtgørelser i skuffen. Det indebærer for bedriftssundhedstjenesten, at man ikke kan få oprettet det antal stillinger, som der rent faktisk er brug for.

Nu ved jeg ikke, hvor langt bevisførelsen skal gå, før vi kan få et flertal for at få gjort noget ved disse ting, men hvis man vil indse den sammenhæng, kan man også på det punkt føre bevis for, at der rent faktisk er brug for flere af disse i forslaget omhandlede stillinger. Jeg kan forstå på ministeren, at der i øjeblikket forhandles med amtskommunerne og med indenrigsministeren om disse uddannelsespladser, og det er godt. Jeg mener nu nok, at de forhandlinger har stået på meget længe, idet sagen faktisk er den, at SF i 1978 stillede forslag om at udvide dette område. I 1982 var vi med til at beslutte, at der skulle udvides på disse områder, og nu skriver vi 1984. Men man forhandler stadig væk med kommunerne, om man kan få gang i uddannelseskapacitetsudvidelsen. Det viser noget om, hvor langsomt møllen maler ind imellem, og jeg synes ærlig talt, at det her er for langsomt.

Så kan den debat, vi har haft her, være til nogen som helst hjælp for ministeren, hvor der tydeligvis, mener jeg, viser sig et flertal for, at der skal udvides på nogle af disse om-

råder, og dermed også, at der altså skal gang i de forhandlinger, er der opnået noget. Vi skal have de pladser, der nu engang er vedtaget, alt andet ville være urimeligt.

Jeg håber, vi kommer længere i udvalgsarbejdet, for vi mener stadig væk, at der er brug for mere end det, der blev besluttet i 1982, og det mener vi ikke mindst på baggrund af, at der er nogle områder, der bliver udsultet i øjeblikket. Jeg vil godt knytte et par bemærkninger til det om jordemødrene. Når situationen er, som den er på dette område, har det flere årsager. En af årsagerne er, at man har det, man med et nyt udtryk kalder hospitaliserede fødsler. I gamle dage, hvor man også havde fødeklinikker osv., var der et større behov for jordemødre, end der er i dag. Dertil kommer, at der også har bredt sig en vis pessimisme hos folk i al almindelighed, som gør, at de udsætter at få børn. De planlægger på en anden måde, end man tidligere har gjort. Jeg mener, vi har en pligt til at få den pessimisme væk, for hvad er det for et samfund, hvor folk vælger ikke at få børn, fordi de er for pessimistiske med hensyn til udsigterne for deres børn? Det kan vi være behjælpelige med herinde på den måde, at vi kan sige, at vi skal skabe ordentlige forhold for børnefamilierne. Det er vi i hvert fald enige om på ordplan, men vi er nok ikke enige, når det kommer til, hvad der skal gøres. Men det, at man har hospitaliseret, betyder altså, at man har fået brug for færre jordemødre. Jeg mener, man bør gå den vej, og jeg har en vis tiltro til, at den siddende indenrigsminister godt kan indse, at det måske er en forkert vej, vi er gået, og derfor vil være til at tale med. Jeg må sige, som jeg har måttet sige hele eftermiddagen, at der jo ikke er fuld opbakning bag forslagene, men dette forslag er nok det, som vi kan komme længst med.

Jeg vil godt tilslutte mig, hvad fru Dorte Bennedsen sagde om uddannelsesadgangskravene. Det er blevet helt grotesk, og jeg synes ikke, vi kan leve med, at man skruer det op på det plan, hvor man næsten skal have en matematisk studentereksamen for at komme ind på en sygeplejerskole. Det kan ikke være rimeligt, at vi finder os i, at den gøeungeeffekt, som i øjeblikket kører på alle planer, får lov til at køre uantastet. Derfor vil jeg godt støtte, at ministeren kan få